

Arrest

nr. 223 402 van 28 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. BRIOU
Stassartstraat 99
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVEUX, die loco advocaat N. BRIOU verschijnt voor verzoeker en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 november 2017 werd de A-kaart van verzoeker verlengd tot 31 oktober 2018.

Op 11 oktober 2018 diende verzoeker een aanvraag tot verlenging in van de A-kaart, waarbij hij onder meer een bijlage 32 van 4 oktober 2018 voorlegde.

Op 6 februari 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis - student).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde F. N., K. geboren te Y., op [...]1996, nationaliteit :Kameroen, verblijvende te [...] KRAAINEM gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 61, §2, 2° van de wet van 15.12.1980: "De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

2°: wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt; "

Overwegende dat meneer naar België is gekomen op 22.09.2015 met een visum D in het kader van zijn studies aan de onderwijsinstelling C.E.S.O.A ("Bachelier en Optique-Optométrie").

Overwegende dat meneer de voornoemde Bacheloropleiding zonder succes afsloot.

Overwegende dat hij in het daaropvolgende schooljaar 2016-2017 een Bacheloropleiding aanvatte aan de hogere onderwijsinstelling HELMO Saint-Laurent te 4020 Angleur (Bachelier de la Section Informatiques et Systèmes).

Overwegende dat hij voor huidig academiejaar 2018-2019 is ingeschreven voor dezelfde Bacheloropleiding aan de onderwijsinstelling HELMO Saint-Laurent (Campus de l'Ourthe).

Overwegende dat zijn vorige verbintenis tot tenlasteneming is vervallen en hij voor het huidige academiejaar een nieuwe verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 32) voorlegt voor studies "Bachelier Informatique et systèmes" aan een andere onderwijsinstelling, met name het Institut Provincial in Seraing. De bijlage 32 werd ondertekend door de Belgische onderdaan N. T. E. geboren op [...]1979.

Overwegende dat de voorgelegde bijlage 32 niet aanvaard kan worden als bewijs van financiële dekking van de kosten m.b.t. gezondheidszorgen, kosten van verblijf, studie en repatriëring tijdens het huidige academiejaar aan de onderwijsinstelling HELMO.

Verder dient onderstreept te worden dat betrokkene geen enkel effectief bewijs van de bestaansmiddelen van zijn garant toevoegt, zoals bijvoorbeeld loonfiches waardoor de voldoende solvabiliteit van de garant niet werd aangetoond. Bijgevolg levert betrokkene geen geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen zoals omschreven in artikel 60 van de wet.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken (legaal verblijf sinds eind 2015) kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier. Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst. Een schending van art.8EVRM wordt niet aangetoond.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 58 tot en met 61 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de redelijke termijn en van het voorzichtigheidsbeginsel. Verzoeker voert eveneens een motiveringsgebrek en een gebrek aan beslissing aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Aux termes de l'article 58, al. 1er, 2° de la loi :

« Lorsque la demande d'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume est introduite auprès d'un poste diplomatique ou consulaire belge par un étranger qui désire faire en Belgique des études dans l'enseignement supérieur ou y suivre une année préparatoire à l'enseignement supérieur, cette autorisation doit être accordée si l'intéressé ne se trouve pas dans un des cas prévus à l'article 3, alinéa 1er, 5° à 8° et s'il produit les documents ci-après : (...)

2° la preuve qu'il possède des moyens de subsistance suffisants ».

Aux termes de l'article 60, al. 1er, de la même loi :

« La preuve des moyens de subsistance suffisants est apportée notamment par la production d'un des documents suivants : (...)

2° un engagement à l'égard de l'État belge et de l'étudiant, émanant d'une personne, belge ou étrangère, disposant de ressources suffisantes et s'engageant à prendre en charge les soins de santé, les frais de séjour, d'études et de rapatriement de l'étranger pour au moins une année académique ».

Par identité de motifs, les mêmes conditions doivent être remplies lorsque l'étranger souhaite prolonger une autorisation de séjour en qualité d'étudiant (C.C.E., arrêt n° 211.782 du 30 octobre 2018).

L'engagement de prise en charge visé à l'article 60 de la loi fait l'objet d'un modèle appelé « annexe 32 », mis à jour au 6 septembre 2003, disponible sur le site internet du SPF.

En l'espèce, le dossier administratif de M. F. N. fait apparaître trois engagements de prise en charge signés par le même garant belge, M. N. T., ingénieur de profession (pièces n° 8, 12 et 19).

Le premier engagement date du 6 octobre 2016 et concerne l'année académique 2016-2017, au cours de laquelle M. F. était inscrit en Bachelier en Informatique et Systèmes à la HELMo Saint-Laurent (pièce n° 8).

Le second engagement date du 28 septembre 2017 et concerne l'année académique 2017-2018, au cours de laquelle M. F. était inscrit au même cursus (pièce n° 12).

Le troisième engagement date du 4 octobre 2018 et concerne l'année académique 2018-2019, au cours de laquelle M. F. est inscrit au même cursus, ainsi qu'en témoigne le certificat de fréquentation scolaire délivré par l'établissement le 31 août 2018 (pièce n° 19).

Pourtant, de façon inexplicable, M. N. a écrit dans l'annexe 32 que M. F. effectuait un Bachelier en Informatique et Système non pas à la HELMo Saint-Laurent, mais à l'Institut provincial de Seraing (pièce n° 19).

C'est cette erreur, et cette erreur uniquement, qui est à l'origine de la décision du Ministre (pièce n° 29, traduction libre) :

« Considérant que, pour l'année académique en cours 2018-2019, il est inscrit au même Bachelier à l'établissement d'enseignement HELMO Saint-Laurent (Campus de l'Ourthe).

Considérant que son engagement de prise en charge antérieur est devenu caduc et qu'il soumet, pour l'année académique en cours, un nouvel engagement de prise en charge (annexe 32) pour les études de « Bachelier Informatique et systèmes » dans un autre établissement d'enseignement, en l'occurrence l'Institut provincial de Seraing. L'annexe 32 a été signé par le ressortissant belge N. T. E., né le [...]1979.

Considérant que l'annexe 32 jointe ne peut être acceptée comme preuve de la couverture financière des coûts liés aux soins de santé, aux frais de séjour, d'études et de rapatriement de l'étranger pendant l'année académique en cours à l'établissement d'enseignement HELMO ».

Cette motivation est critiquable dans la mesure où l'indication inexacte de l'établissement d'enseignement supérieur n'exerce aucune influence sur la réalité des moyens de subsistance.

Or, l'acte attaqué se fonde sur l'article 61, § 2, al. 1er, 2°, qui dispose que « le Ministre ou son délégué peut donner l'ordre de quitter le territoire à l'étranger autorisé à séjourner en Belgique pour y faire des études : (...) 2° s'il n'apporte plus la preuve qu'il possède des moyens de subsistance suffisants ».

Il n'y a donc pas de lien logique entre la base légale invoquée et les motifs de la décision : l'autorité se fonde sur la désignation par le garant d'un autre établissement pour déduire l'insuffisance de revenus de ce garant, alors qu'il s'agit de deux questions tout à fait différentes.

Le syllogisme juridique, qui suppose un raisonnement déductif rigoureux, fait défaut : la conclusion selon laquelle le garant ne justifierait pas des ressources nécessaires est totalement étrangère (c'est le cas de le dire) à la prémisse de l'information erronée figurant sur l'annexe 32.

En d'autres termes, le fait que le requérant ait changé d'établissement ou que son garant se soit trompé en remplissant le formulaire ne signifie en rien que ce dernier ne dispose plus de moyens de subsistance.

Au contraire, MM. F. et N. produisent des garanties sérieuses de solvabilité. Ainsi, pour les mois juillet, août et septembre 2018, M. N. T. a perçu de la part de la firme GSK des revenus net à hauteur de 2 749,87 €, 2 712,82 € et 2 377,39 € (pièce n° 16), soit 2 613,36 € en moyenne.

Ces montants sont largement supérieurs aux seuils imposés par la réglementation. Selon les informations contenues sur le site du SPF Intérieur², le garant doit disposer au minimum des revenus suivants (net/mois) :

- Un montant de base de 1190,27 € ;
- Un montant de 654 € par étudiant à sa charge ;
- Un montant de 150 € par autre personne à charge.

En l'espèce, M. N. T. a deux enfants à charge, en plus de l'engagement pris à l'égard de M. F. N., ce qui porte le seuil à $1190,27 + 654 + 300 = 2\,144,27$ €, c'est-à-dire un montant inférieur à ses revenus. Il remplit donc les conditions de solvabilité.

En outre, l'appréciation de l'Office des Etrangers est d'autant plus étonnante qu'elle constitue un revirement d'attitude injustifié, après avoir admis pendant trois années consécutives la validité des engagements du même garant.

En vertu du principe de légitime confiance, le citoyen doit pouvoir se fier à une ligne de conduite claire et constante de l'autorité ou à des concessions ou des promesses que les pouvoirs publics ont faites dans un cas concret (C.E., arrêt n° 241.725 du 07/06/2018, Smets).

La violation de ce principe suppose une attente légitimement suscitée et l'absence d'un motif grave permettant de revenir sur cette reconnaissance (C.E., arrêt n° 240.871 du 01/03/2018, Binet).

Tel est le cas en l'espèce, puisque l'acceptation répétée par l'Etat belge, depuis 2015, des engagements de prise en charge émanant de M. N., forme une ligne de conduite claire et constante, voir une concession dans le cas concret de M. F., qui a pu en tirer une légitime confiance.

Par ailleurs, si l'autorité considérait soudain que M. N. ne remplissait plus les conditions nécessaires, ou que son dernier engagement n'était pas valable en raison d'une erreur matérielle, elle aurait dû interroger les protagonistes pour leur permettre de rectifier cette lacune.

En effet, le principe de prudence, issu du principe général de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de

décision et à tenir compte de tous les éléments du dossier pour prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (C.E., arrêt n° 240.960 du 08/03/2018, Frada, instance reprise par METTLEN).

Or, l'Office des Etrangers n'a jamais invité ni M. F. ni M. N. à corriger l'erreur contenue dans la dernière annexe 32 ou à combler les éléments manquants.

Il est pourtant démontré que non seulement M. N. remplit les conditions requises, mais qu'en plus, M. F. et son conseil n'ont eu de cesse, depuis le 23 novembre 2018, d'interroger l'administration pour comprendre les raisons du blocage. Si l'autorité avait pris la peine de répondre aux questions de M. F., ce dernier aurait pu mettre ce temps à profit pour résoudre le problème et éviter une procédure juridictionnelle inutile.

Au lieu de quoi, l'administration a préféré maintenir, de façon déloyale, l'opacité autour de la demande, en violation de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration.

En s'abstenant de fournir une réponse claire aux interrogations formulées par le requérant in illo tempore, l'autorité fédérale a méconnu ses obligations en termes de transparence.

Pire, son mutisme a empêché M. F. de produire les éléments nécessaires à l'aboutissement de sa demande de renouvellement, ce qui lui cause aujourd'hui un préjudice certain.

Dans les faits, l'autorité a sciemment laissé traîner les choses pour ensuite reprocher à M. F. de ne pas avoir apporté de preuves suffisantes, ce qui revient à mettre le demandeur devant le fait accompli en invoquant sa propre turpitude.

Ce comportement n'est pas digne d'un service public respectueux du droit des administrés.

Enfin, il faut constater que le dossier ne contient aucune décision distincte relative à la demande de renouvellement du titre de séjour étudiant de M. Fankam, ce qui constitue une violation des articles 58 à 61 de la loi.

Seul est communiqué l'ordre de quitter le territoire, qui n'est que la conséquence indirecte du refus implicite de renouvellement.

De l'absence de décision formelle découle un défaut de motivation évident, d'où une violation flagrante des principes élémentaires de droit administratif.

Pour toutes ces raisons, la décision de l'Office des Etrangers du 6 février 2019 est illégale."

Verzoeker voert onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 58 tot 61 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dat de garant niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en voegt dienaangaande stukken toe bij het verzoekschrift van juli, augustus en september 2018 waaruit volgens hem blijkt dat hij van de firma GSK een gemiddeld netto-inkomen kreeg van 2613,36 euro. Hij stelt dat dit ruimschoots tegemoet komt aan de drempel die door de regelgeving wordt opgelegd. Volgens de info die verzoeker op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gevonden, moet hij minstens een maandelijks basisinkomen hebben van 1190,27 euro netto, vermeerderd met een bedrag van 654 euro per student ten laste en nog eens vermeerderd met 150 euro voor elke andere persoon ten laste. Nu hij ook twee kinderen ten laste heeft naast de tenlasteneming voor verzoeker moet de garant volgens zijn berekeningen beschikken over minstens 2144,27 euro netto. Volgens verzoeker voldoet de garant dus aan de vereiste van de voldoende bestaansmiddelen. Hij vervolgt zijn betoog dat reeds drie jaar werd aangenomen dat de garant solvabel was. Hij werpt op dat indien de gemachtigde plots van oordeel was dat de garant niet meer aan de noodzakelijke voorwaarden voldeed, dat hij de protagonisten had moeten ondervragen om hen toe te laten die lacune recht te zetten. Hij stelt dat het voorzichtigheidsbeginsel het bestuur verplicht om een minutieus onderzoek te doen van de feiten en om de noodzakelijke inlichtingen te verzamelen voor het nemen van de beslissing, dit terwijl het bestuur noch verzoeker noch de garant heeft aangemaand om de ontbrekende elementen voor te leggen. Hij stelt dat niet alleen de garant de voorwaarden vervult, maar dat verzoeker en zijn raadgever niet-aflatend sedert 23 november 2018 getracht hebben de administratie te bevragen om de reden te begrijpen voor het niet afgeven van de vernieuwing. Hij voegt dienaangaande ook vele e-mails toe bij zijn verzoekschrift.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht gebiedt de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden en dat bij dit onderzoek wordt gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het voorzichtigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die de bestreden beslissing beheersen.

De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt uitgereikt aan een vreemdeling die voorheen tot een verblijf van beperkte duur was toegelaten in het kader van hogere studies in België. Deze beslissing verwijst naar artikel 61, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert en die derhalve tevens bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht en het voorzichtigheidsbeginsel moeten worden in rekening genomen.

Artikel 60 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Het bewijs van voldoende middelen van bestaan wordt geleverd onder meer door het overleggen van een der navolgende documenten :

1° [...];

2° een verbintenis ten opzichte van de Belgische Staat en van de student, uitgaande van een Belgisch of vreemd persoon die over voldoende inkomsten beschikt en zich verbindt de gezondheidszorgen, de kosten van verblijf, studie en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen voor minstens één academiejaar.

Bij het onderzoek van de middelen waarover de vreemdeling beschikt, wordt rekening gehouden met de inkomsten die hij zich kan verschaffen door het wettig uitoefenen van een winstgevende werkzaamheid buiten de tijd die normaal aan de studie moet worden gewijd.

Op voorstel van de Ministers van Nationale Opvoeding en van de Minister die de ontwikkelingssamenwerking onder zijn bevoegdheid heeft en na advies van de bij artikel 31 ingestelde raad bepaalt de Koning periodiek het minimumbedrag van de middelen waarover de vreemdeling moet beschikken.

De Koning bepaalt de bijzondere voorwaarden waaraan het attest bedoeld in het eerste lid, 1°, en de verbintenis bedoeld in het eerste lid, 2°, moet beantwoorden.

De Koning kan bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden de geldigheid van het attest bedoeld in het eerste lid, 1°, of de verbintenis bedoeld in het eerste lid, 2°, afhankelijk is van de verplichting om een geldsom te storten in de Deposito- en Consignatiekas of om een bankgarantie te geven.”

Artikel 61, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

(...)

2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;”

Waar verzoeker aanstipt dat het bestuur noch hemzelf noch de garant heeft aangemaand om de ontbrekende elementen voor te leggen, doelt hij duidelijk op het bepaalde in artikel 101, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 101 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die op basis van artikel 58 van de wet gemachtigd is om in België te verblijven in de hoedanigheid van een student moet zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanmelden om de vernieuwing van zijn verblijfsvergunning aan te vragen, uiterlijk 15 dagen vóór de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning.

§ 2

Bij de aanvraag tot vernieuwing van zijn verblijfsvergunning, legt de vreemdeling de volgende documenten voor:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit, overeenkomstig artikel 60 van de wet;

5° [...]

De verbintenis tot tenlasteneming, bedoeld in artikel 60, lid 1, 2°, van de wet, moet in overeenstemming zijn met het model van bijlage 32.

§ 3

Indien de vreemdeling niet de vereiste documenten overlegt, zoals voorzien in paragraaf 2, verzoekt de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling om de ontbrekende documenten binnen een termijn van 15 dagen over te leggen.

Indien de vreemdeling de ontbrekende documenten niet binnen de in het eerste lid vermelde termijn overlegt, verklaart de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag tot vernieuwing onontvankelijk. De beslissing tot onontvankelijkheid is opgesteld overeenkomstig het model in bijlage 29.

De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de betrokkene. De burgemeester of zijn gemachtigde maakt een kopie van de beslissing tot onontvankelijkheid over aan de gemachtigde van de minister.

§ 4 [...]”

Uit de voormelde bepalingen blijkt duidelijk dat het bewijs van de voldoende bestaansmiddelen door de betrokken vreemdeling moet worden geleverd. Er blijkt evenwel eveneens heel duidelijk uit artikel 101, § 3 van het Vreemdelingenbesluit dat indien bij een aanvraag tot vernieuwing van de verblijfsvergunning niet een van de vereiste documenten werd overgelegd door de vreemdeling, zoals bijvoorbeeld het bewijs dat de vreemdeling voldoende middelen van bestaan bezit, de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling verzoekt om de ontbrekende documenten binnen een termijn van 15 dagen over te leggen. Het is aan de burgemeester of zijn gemachtigde om, enkel indien binnen die bijkomende termijn van 15 dagen de ontbrekende documenten niet worden overgelegd, de aanvraag tot vernieuwing onontvankelijk te verklaren.

In casu stelt de Raad vast dat het doorslaggevend motief van de bestreden beslissing bestaat uit het feit dat verzoeker geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt. De gemachtigde van de minister stoelt de beslissing immers op artikel 61, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, citeert deze bepaling, stelt dat de voorgelegde bijlage 32 niet aanvaard kan worden als bewijs van financiële dekking van de kosten tijdens het huidige academiejaar en onderstreept verder dat geen enkel effectief bewijs van de bestaansmiddelen van de garant van verzoeker werd toegevoegd, zoals bijvoorbeeld loonfiches waardoor de voldoende solvabiliteit van de garant niet werd aangetoond. De gemachtigde van de minister concludeert dat betrokkene bijgevolg geen geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen zoals omschreven in artikel 60 van de wet heeft geleverd.

De Raad stelt verder vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 oktober 2018 de vernieuwing van zijn verblijfsvergunning had aangevraagd en dat hij daarbij de volgende stukken heeft voorgelegd: bijlage 32 voor het academiejaar 2018-2019 voor studies “bachelier en informatique et systèmes”, inschrijvingsattest van de onderwijsinstelling Helmo 2018-2019 (Angleur), resultaten van het academiejaar 2017-2018 Helmo en een bewijs van ziekteverzekering. Er blijkt bijgevolg inderdaad niet dat naast de zuivere tenlasteneming (bijlage 32) werkelijk bewijsstukken zijn voorgelegd om aan te tonen dat de garant voldoende middelen van bestaan bezit of over voldoende inkomsten beschikt. Anders dan verzoeker voorhoudt, moet dit wel bij elke aanvraag tot vernieuwing opnieuw voorgelegd worden, zoals blijkt uit artikel 101, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, het vertrouwensbeginsel zoals verzoeker het toelicht, speelt hier in geen geval. Verzoeker heeft echter wel een punt dat de gemachtigde van de minister in casu niet zonder meer onmiddellijk een bijlage 33bis kon nemen, zonder dat verzoeker eerst werd aangemaand dit ontbrekend bewijs voor te leggen. Het is in het artikel 101, § 3 van het Vreemdelingenbesluit immers uitdrukkelijk bepaald dat indien de vreemdeling niet de vereiste documenten voorlegt, zoals voorzien in § 2 van

hetzelfde artikel, de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling uitdrukkelijk verzoekt om de ontbrekende documenten binnen een termijn van 15 dagen over te leggen. Noch dergelijke aanmaning door de burgemeester of zijn gemachtigde, noch enige instructie daartoe door de gemachtigde van de minister blijkt uit het administratief dossier.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker terecht aanstipt dat hij had moeten aangemaand worden om de lacune recht te zetten, die er in casu uit bestond dat geen concrete bewijzen van voldoende middelen van bestaan werden neergelegd. Verzoeker heeft een punt dat het zorgvuldigheidsbeginsel of voorzichtigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur de noodzakelijke inlichtingen voor het nemen van de beslissing moest verzamelen en dat dit in casu, gezien de toepasselijke regelgeving, inhield dat men hem had moeten uitnodigen de ontbrekende elementen voor te leggen.

Er blijkt in casu niet dat de overheid zorgvuldig te werk is gegaan bij de voorbereiding van de beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheids- of voorzichtigheidsbeginsel in het licht van artikel 101, § 3 van het Vreemdelingenbesluit wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel dat het aan verzoeker toekomt om de bevoegde overheid in kennis te stellen van elk element dat van belang kan zijn voor het onderzoek of de uitkomst van zijn verzoek, waarbij de verplichtingen van het bestuur op redelijke wijze geïnterpreteerd dienen te worden, zonder haar in de onmogelijkheid te plaatsen binnen een redelijke termijn gevolg te kunnen geven aan de talrijke aanvragen waarvoor zij wordt gevat en het hoofd dient te bieden. Bijgevolg kwam het aan verzoeker toe om voor het nemen van de beslissing verweerder in kennis te stellen van de elementen die hij wenst te laten gelden ter ondersteuning van zijn verzoek tot verlenging, zoals loonfiches, quod non in specie. Verweerder vervolgt dat het aan degene is die zich op een recht beroept om er het bewijs van aan te voeren. Het bestuur had in geen geval de verplichting volgens verweerder om verzoeker te interpellieren alvorens de beslissing te nemen, aangezien hij daardoor niet binnen een redelijke termijn de vele verzoeken zou kunnen beantwoorden. Bovendien heeft het bestuur in het verleden verzoeker meermaals aangemaand een daadwerkelijk bewijs van solvabiliteit voor te leggen, zodat verzoeker inmiddels wel geacht mag worden bekend te zijn met de voorwaarden tot het leveren van effectief bewijs. Het bestuur is niet gehouden tot het aangaan van een debat over het bewijs van de bestaansmiddelen. Verweerder concludeert nog dat verzoeker zelf degene is die onzorgvuldig is geweest door na te laten het bewijs van bestaansmiddelen bij te brengen zoals vereist door artikel 60 van de Vreemdelingenwet.

Zoals supra gesteld, komt het in essentie in het kader van een aanvraag tot vernieuwing van een verblijfsvergunning als student in de eerste plaats toe aan verzoeker om de bevoegde overheid alle vereiste stukken voor te leggen. De Raad volgt verweerder in principe dan ook dat verzoeker het bestuur in kennis moet stellen van elk element dat van belang kan zijn voor het onderzoek of de uitkomst van zijn verzoek, waarbij de verplichtingen van het bestuur op redelijke wijze geïnterpreteerd dienen te worden. Echter deze principiële bewijslast bij de verzoeker en het feit dat de verplichtingen van het bestuur redelijk moeten geïnterpreteerd worden, doet geen afbreuk aan de duidelijke bepalingen van artikel 101, § 2 en § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Verweerder gaat in de nota hieraan volledig voorbij waar hij stelt dat het bestuur in geen geval de verplichting had om verzoeker te interpellieren alvorens de beslissing te nemen en ontleent hiermee elke betekenis aan het bepaalde in artikel 101 §3 van het Vreemdelingenbesluit. De Raad kan evenwel geen abstractie maken van deze toepasselijke bepaling die wel degelijk voorziet in de taak van de burgemeester of zijn gemachtigde om een vreemdeling te verzoeken de vereiste documenten voor te leggen en dit binnen een termijn van 15 dagen indien hieraan niet is voldaan bij aanvraag tot vernieuwing van de verblijfsvergunning als student. Het voldoen aan deze bepaling is volgens de Raad geen onredelijke invulling van de verplichtingen van het bestuur, noch plaatst dit het bestuur in de onmogelijkheid om binnen een redelijke termijn gevolg te geven aan de talrijke aanvragen. De Raad kan niet voorbijgaan aan het feit dat het in deze specifieke situatie van een student die een verlenging vraagt van zijn verblijfsvergunning de regelgever zélf is die van een zorgvuldige overheid verwacht dat hij ontbrekende bewijzen opvraagt en hiervoor een welbepaalde korte termijn van 15 dagen voor de betrokken student voorziet. Waar vervolgens verweerder stelt dat het bestuur in het verleden verzoeker “meermaals” heeft aangemaand een daadwerkelijk bewijs van solvabiliteit voor te leggen, zodat verzoeker inmiddels wel geacht mag worden bekend te zijn met de voorwaarden tot het leveren van effectief bewijs, blijkt dit niet uit het administratief dossier. Er blijkt in het administratief dossier een stuk te zitten van 5 december 2016, in het kader van een eerdere procedure tot verlenging, waarin de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Kraainem vraagt verzoeker spoedig uit te nodigen en hem aan te manen om

binnen de 15 dagen bepaalde documenten voor te leggen zoals onder meer “bewijs van solvabiliteit” van de garant, zoals bv. drie recente loonfiches of een attest waaruit blijkt dat verzoeker geniet van een studiebeurs of studielening. In dit stuk staat ook *“u gelieve de voornoemde er kennis van te geven dat hij het Rijk moet verlaten als hij/zij niet de gevraagde documenten voorlegt binnen de voorgestelde periode”*. Uit dit stuk blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een vorige aanvraag tot vernieuwing van 17 oktober 2016 wel de instructie heeft overgemaakt aan de burgemeester, doch er blijkt niet dat dit verzoek om binnen de 15 dagen alsnog aan de verplichting te voldoen destijds werkelijk ter kennis is gebracht aan verzoeker. Het dossier bevat geen ter kennis gebracht exemplaar. Sterker, uit een synthesesnota van 7 april 2017 blijkt dat de instructies van 5 december 2016 van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarnaar verweerder in zijn uiteenzetting van de feiten in de nota uitdrukkelijk verwijst, door de gemeente niet werden opgevolgd want er staat dat ondanks de instructies van die datum de gevraagde documenten niet werden overgemaakt. Het is bovendien onduidelijk waarom de gemachtigde van de minister thans geen instructie heeft gegeven aan de bevoegde burgemeester om verzoeker uit te nodigen en aan te manen binnen 15 dagen de nodige documenten voor te leggen, althans dit kan niet blijken uit het administratief dossier. Waar verweerder nog stelt dat het bestuur niet gehouden is tot het aangaan van een debat over het bewijs van de bestaansmiddelen, volgt de Raad. Echter voorafgaandelijk aan de beoordeling van de voorgelegde bewijsstukken, die gebeurt door de gemachtigde van de minister en waarbij hij kan overgaan tot de afgifte van een bijlage 33bis die zowel een bevel om het grondgebied te verlaten bevat als een beëindiging van het verblijf van de student (RvS 16 mei 2019, nr. 244.511), komt het - in het specifieke geval waarin men te maken heeft met een vernieuwingsaanvraag zoals in casu - eerst aan de burgemeester of zijn gemachtigde toe na te gaan of de door artikel 101, § 2 van het Vreemdelingenbesluit vereiste documenten wel voorliggen en indien niet, om de verzoeker uitdrukkelijk daartoe aan te manen binnen een termijn van 15 dagen conform artikel 101, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Bijkomend blijkt niet uit de voormelde regelgeving dat indien men in het kader van een eerdere vernieuwing reeds een aanmaning conform artikel 101, § 3 zou gedaan hebben, wat in casu niet is aangetoond, dit zou kunnen volstaan voor eventuele volgende aanvragen tot vernieuwing. Waar verweerder aanhaalt in de nota dat geen rekening kan gehouden worden met de loonfiches van de garant die zijn gevoegd bij het verzoekschrift, aangezien de gemachtigde van de minister hier geen kennis van had bij het nemen van de beslissing, kan hij gevolgd worden in die zin dat de Raad enkel kan rekening houden met de stukken die voorlagen bij het nemen van de beslissing. Verzoeker toont hier evenwel wel zijn belang mee aan bij het middel, met name dat indien het bestuur had voldaan aan de zorgvuldigheidsvereiste die in casu gedeeltelijk doch zeker ook op haar rust (omdat de wetgever dit zélf zo heeft gegoten in de voormelde duidelijke regelgeving) en hem had aangemaand het vereiste bewijs van voldoende middelen van bestaan voor te leggen, hij recente loonfiches had kunnen neerleggen zonder dat hij nu voor een voldongen feit wordt gesteld.

Bovendien blijkt geheel ten overvloede uit de uitgebreide mailconversatie tussen de raadsman van verzoeker en de gemachtigde van de minister, die bij het verzoekschrift is gevoegd en die ontbreekt in het administratief dossier, dat de raadsman in casu gedurende maanden voorafgaandelijk aan de beslissing bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft getracht een kopie van het administratief dossier te bekomen teneinde zijn cliënt goed te kunnen adviseren en naar de vooruitgang in het dossier heeft gevraagd. Uiteindelijk blijkt dat de raadsman pas een dag na het nemen van de beslissing het dossier heeft ontvangen van de dienst openbaarheid van bestuur.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 februari 2019, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES